

KIS-CZELL ÉS VIDÉKE

KÖZERDEKŰ FÜGGETLEN UJSÁG.

Megjelen minden vasárnap.

Jelige: »Küzdelem az igazságért!«

8 kor. | Negyedéves. 3 kor. — 61.
 evre. 4. | Egy évi ára — „ 20 „

Szerkesztővel érkezhetsz: naponta 4—6-ig.

Felelős szerkesztő:
HUSS GYULA.
 Helyettes szerkesztő:
KÁLMÁN PÁL.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Kis-Czell, Gyarmathi-tér 76. szám. Ide intézendők a lap szellemi és anyagi részét illető minden kérdések. Névtelen levelek figyelembe nem vétetnek.

Állapotok.

(K. P.) Hogy Kis-Czellben a tisztaság és szépség nem valami magas fokon áll, azt bizonyítani talán felesleges. Akármerre megyünk, akárhova nézünk, mindenütt azsai állapotokra bukunk. Az utcák piszkosak, sárosak, rendetlenek. Ha valaki hozzánk jön, el se hiszi, hogy Kemenesfalja székhelyén van, valahol Piriptyon képzeli magát.

Nem keressük most az okokat, csak arra kérjük a tekintetes városi tanácsot, hogy a köztisztaságra is adjon valamit. Hiszen rendet, tisztaságot tartani, nem nagy munka és csak dicsőségére válik.

Nézünk körül! Ime, már 10 napja, hogy a vásár elmúlt, de a piszok még mindig megvan. Vásár után rendszeren sok szalma, papír s más egyéb marad a vásár helyén. S kinek kötelessége ezt eltisztogatni? A városnak, az előjárásának! Nálunk is tessék valamit, de az bizony édes kevés, éppen csak izlelítőnek elég; talán annak sem!

Vagy ha eső van! Uram, ménts meg bennünket a gonosztól! Még a kövezen sem lehet járni, annál kevésbé egyik sorról a másikra átmenni. És a sár addig marad ott, míg a felséges Uristennek azt felszaritni méltóztatik.

Vagy nézzük esztétikai szempontból. Városunknak gyönyörű fekvése van.

Építkezése sem eshetik kifogás alá. Szépséges utcái, hatalmas terei vannak. Van szép, kéttornyos híres temploma, nagy forgalmu, izlésesen épített vasuti állomása, mely a most folyó építkezés befejezése után egyike lesz a magyar államvasutak legszebb és legnagyobb állomásának. Van azonkívül egy pár csinos köz- és magánépülete.

Ha most mindezeket — kivéve a vasuti állomást, mely nem városi kezelés alá tartozik — a szépséget szem előtt tartásával, erélyes kezekkel restaurálják, vajjon nem e lehetne kis városunkat oly tetszetőssé tenni, hogy az kifogástalan legyen?

Bizony lehet, még pedig kevés munkával.

Már pl. esztétikai szempontból kifogás alá eshetik a kifüggesztett s kifelé álló czimtábla. Ma már minden városban el van tiltva az oly czimtábla használata, mely a járda közepéig kinyílik. Nálunk ellenben oly alacsonyan függesztik ki, hogy egy kissé jobban megtermett embernek a kalapját is leveszik. Ezt tehát el kellene tiltani.

De meg kellene tiltani azt is, hogy az árukat egész a kocsit közepéig kirakják és a fára aggassák. Az meg éppen nem való, hogy az élő fába szegeket verjenek és arra czimtáblákat, reklam — hirdetések és portékákat rakjanak.

Mindezek gyors és erélyes intézkedést követelnek.

A türehetlenség stádiumában van közeletünk is. Főbb és legszebb utcáinkban éktelen, alakatlan és csunya gránit kövek díszelnek. Akárhány utcában olyan a kövezés, hogy este nem lehet rajta járni, mert orra bukik az ember. Esős időben pedig megáll rajta a víz. Van olyan utca is, a hol pár lépésig szép kocka kövezés gyönyörködtet, azután ismét az otromba gránit, vagy esetleg malomkövek jönnek.

Mennyivel többet mutatna Kis-Czell, ha — legalább a főbb helyeken — mindenütt olyan kocka kövezés volna, mint pl. a Kossuth-utcában. Ennek keresztülvitelével nagy és maradandó érdemeket szerezne magának az előjáráság.

Rossz politika az az újabb rendszer is, mely szerint kövecsekkel és főtvennyel burkolják a kocsit, mint azt már néhány utcában tettek. A most jövő sáros őszi időben tengelyig fog a kocsit belesüppedni, a mi pedig sem nem kellemes, sem nem diszes. Nem sokba kerül a kövezés sem, próbálják meg azzal.

Főleg pedig az esztétikát tartsák szem előtt, mert csak csinos várost lehet megkedvelni és annak van értéke.

TÁRGYA.

Kis-czelli nevezetességek.

— A „Kis-Czell és Vidéke“ c. edeti társasága. —

Titkos boszankodással vegyes csodálkozás veszt erőlt rajtam, valahányszor a földrajz- és monographia írók oly kurtán bánnak el az én bádogtornyos hazámmal, mintha az nem is a világ közepén tért vezetne minden ut Rómába, holott figyelmes vizsgálódással a farkészó szem mindmégannyi nevezetességet fedez fel itt, melyek az etnografusoknak kétségekívül fontos kulturadatelkül szolgálhatnának.

E körülmény már a királylátogatás alkalmával is feltűnt, midőn a felséges uralkodó rosszallását fejezte ki a fölött, hogy a sok ut daczára, melyek a várost minden irányban behálózzák, oly gyér számú közönség fogadta megérkezésekor, mint valamely nevesebb képviselőt, ki becsületes tart kerületében, szóval, hogy matematikailag fejtezsem ki magamat, nálunk az utak száma megfordított arányban áll a forgalmi élénkséggel, itt nem az ok szülte az okozatot, hanem az okozat az okot.

Még szembezőköbb jelenség a városnak következőtében egy irányban való terjedése mintha áldott állapotban volna. Hogy ezen állá-

pot mit fog szülni, az a jövő zenéje, annyit azonban már most konstatálhatunk, hogy e rész egyik büszkeségünk, melyet a város első közgazdasági tényezője teremtet meg. Fő utvonala az u. n. Kossuth-utca, mely az új városrészt két egyenlő részre osztja, folytonossági hiányban szenved ugyan az oktagonjai által, mely közül az egyik oktagon négyzetgöt a sarkófaragónak engedték át; de e körülménynek is meg van a természetes magyarázata.

Városunkban tudvalevőleg az eszmék, gondolatok, nagyratörő tervek halomszámra születnek. Majd katonai laktanyáról, gőzfürdőről, polgári iskoláról szól a fáma; majd gyárakat, vízvezetékeket, szövetkezeti boltokat terveznek s mindezen dolgok halva születnek. Ha csak töredéküknek állítunk sír emlékeket, már az is tetemes helyet foglal el a sarkó-raktárban, nem is említve a többi drága elhunytak részére megrendelt sírköveket, melyek ugyan elég tisztos számmal lehetnek, mert akárki idegen vetődik hozzám, rögtön azt a megjegyzést kockáztatja, milyen kihalt ez a város, mily korán fekszenek itt le az emberek és mégis milyen kicsi a szaporodás, (ez utóbbi mondat valószínűleg Paillexon „Ahol unatkoznak“ című vigjátékból idézik az ípsék, ha szellemeskedni akarnak) maguk nem ellenlábosaik az amerikaiaknak, mint a többi európaiak, mert itt is akkor alszanak, mikor Amerikában.

Azokban dicsérettel emlékeznek meg az illetők a város egyik alkalmazottjáról — a kánásról. Soha ilyen zeneileg képzett kürtöstök még nem ismertek; még most is a fülükbe cseng: „Akkor szép a kis lány, mikor takaros“ kezdetű nótá, melylyel a sertéseket hajnalonkint a piacon csalogatja, csak a logikáját nem értették a mi derék polgártársunknak. Mert micsoda szerves összefüggés lehet a kis lány és a sertés között, ez sem psychologailag, sem physiologiailag indokolva nincs; mindazonáltal elhatározták, hogy indítványozni fogják, miszerint nevezett kánász ur magasabb zenei képzettségére való tekintettel s több évi hí és buzgó szolgálatainak elismerésül a sertésfelügyelői czimmal és jellegel díjmentesen felruháztassék.

E javaslatnak határozatra emelése elég demokratikus vonás volna a városi tanácstól, de a lehetetlenséggel nem határos: hisz láthatjuk, hogy a vigadóban (érsd: Korona-szálló) a társaság mily különböző rétegei vigadoznak bál alkalmával. Van itt gentry-, polgár-, zsidó-, kocsibál, a változatosság kedvéért bucsujárók, jámbor zarándokok ütnék egy-egy éjlele tantát, helyszűke miatt kénytelenek a helyet profanaizálni, annak daczára, hogy aránytalanul sok nálunk a vendéglő és aránytalanul kevés a duhajkodók száma.

Ilyen ellentéttekkel különben sűrűn találkozunk itt van pl. a zsidó templom, melyet pá-

A hivatalnoki pálya tulzsofolttsága.

A közélet fellendülésének hathatós tényezője az életpályák sikeres megválasztása. A magyar társadalom jelen szellemi pangása jórészt ez okra vezethető vissza. Ifjaink már zsenge korukban lázasan törekcsenek maguknak pozíciót teremteni, miközben a tehetség érvényesülésének kérdése végkép háttérbe szorul. Híján a tapasztalatnak csak a véletlen győz vagy a befolyás, amelynek révén magasabb rangú pártfogók oly állásba juttatnak sok pelyhes állu ifjut, hová önérejből sohasem küzdötte volna fel magát. Boldogulnak szakképzett, nagytehetségű férfiak rovására, kik egyhelyben vesztegelnek, a míg valamely szerencsés véletlen, mint egyén rokonszenv vagy sikerült házasság útján nyert összeköttetés feljebb nem emeli őket. A hivatalnoki pálya tulzsofolttsága döntő bizonyosság igazságunk mellett.

Az egységes középiskola eszméje régóta foglalkoztatja az illető szakköröket. Lehet hogy már a közel jövőben az eszmetestet ölt. De a pályaválasztás kérdése ezzel legkevésbé sem nyer megoldást. Sőt még annál több lesz a pályát elvesztett egzisztenciá, kit hajlam és nem tehetség vonz másfelé, elterelve eredeti szándékától. De a magyar középosztály szellemi fásulttsága nem e kérdésben gyökeredzik. Az önállóság egyéni érvényesülés hajhászásában rejlik az ok. A tulajdonított agy eltompul, a tulzsofolt idegzet petyhüdté válik és mind e jelenséget nyomon követi a társadalom csődje. A kíváncsi természetű az élet bohóságaiért, apró örömeiért lelkesülni tudó ifju magasatos eszméket képtelen megérteni. A képmutató csábító szava szívbe lépődik és cserébe adja érték legszebb álmait, himes reményeit. A jelen kicsinyes, hivalkodó gyönyöreit eljásza jövő boldogságát.

A középiskola fokozatosan lazuló bilincseit igyekszik a tanuló mielőbb lerázni magáról. A tulhajtott szigor a pedagógiában ép oly helytelen, mint a következetes engedékenységek. A kiállított érettségi bizonyítvány nem szellemi fejlettségét bizonyító okmány a serdült ifju szemében, hanem szabadság-level, mely a társadalom többi tagjával egyenjogúvá teszi. A kérlelhetetlen

szigor meggátolta eddig abban, hogy embertársaival szemben jogait érvényesítse s most kiaknázza kedvező helyzetét. Az érett segítzett ifjuban ágaskodik az önérték és az egyetemen régóta gólyának csufolt első évesnek van a legtöbb párbaja. És kétes híru mulatóhelyeknek is ezek állandó törzsvendégei. A vidéki gymnasiumok elismert tulzsofolt nyögő diák a főiskolákon kábitó zsoabadságot élvez. A fővárosi iskolák nyujtotta tanzsoabadság miatt léhává lett ifju még léhább lesz. Egyik a parancsoló szigor légköre nélkül élni nem tudó, a másik régi szokásához hűtlenné lenni nem akaró renyhésége miatt azt a keveset sem tanulja, mit a tananyag eléje szab. Az egyetem jogi karán alig győzik a jelentkezők indexét ellátni, számuk az idén néhány százalékkal emelkedett, míg a többi fakultáson — az orvosit sem véve ki — alig lézeng néhány hallgató. A jogászok közül a legtöbb hivalt vállal, megkezdett pályáját mellék foglalkozás gyanánt üzi. Előadásokra nem jár, a vizsákön elbukik, a míg tehetsége elkalózik, értelme megbénul az akták poros, szürke világában.

Kevés ifjuban van annyi lelkielő, hogy ellenállna a sok léha csábításnak. Ha volna is elszunnyad, nem akarva társainak mögötte maradni. Mert ifjuságunk törekvése nem oda irányul, hogy nemes versenyre kelve szellemi téren győzze le egymást, hanem a játékasztalnál mennél több fórt csikarjon ki felétől. A jóra való szülő rövid ideig türi a zsoarolást, melylyel különféle ürügyek alatt zsoabét kifosztja. De a pénz előteremtése elodázhatatlan szükség és a zsenge koru ifju, kinek tehetsége a legszebb reményekre jogosít, szellemileg elzúlik vala melyik kopott bírs dohos levegőjében. Független óhajt lenni és eltaszítja magát a tapasztalat nyujtotta segélyt, hogy elbukják az élet harcában mielőtt legyőzött volna. Görnyedt háttal, bizonytalan léptekkel közeledik oly férfiakhoz, kiknél rangban sokkal magasabbra emelkedhetik, ha megkezdett pályáját bevégzi. Ijesztő arányban elszaporodtak az utóbbi évtizedben a félbenmaradt egzisztenciák és a napidijasok jórészt ezekből kerülnek ki. Valósággal török magukat egy üresedésben levő díjnoki vagy írnoiki állás után és ellepik a hivatal-

noki kart. Kedv és tudás nélkül töltik be hivatalukat és lesik emelkedésüket, mely ha pártfogójuk van gyorsabban, ha nincs későbbben, de valamikor bekövetkezik. Nem azért hogy munkakörük fontosabb, állásuk számottevőbb legyen, hanem a fizetésemelés könnyítsen siralmas helyzetükön.

Az életpályák helytelen megválasztásáért a hibás nevelési rendszer nagy mértékben felelős. A vidéki iskolák könyörtelen szigorja, mely száraz tudománnyal terheli az ifjut, időt nem engedve arra, hogy a társadalmi életet megfigyelje, melynek egykor ő is tagja akar lenni, ép oly fokban hibás, mint a tulengedékeny szülők. Az előbbi halogtatja a megismerés szükségét, az utóbbi kelletténél nagyobb mértékben hangoztatja, hogy a korán kitombolt ifju erő komolyabban, ernyedetlen szorgalommal tölti be munkakörét. Mindkét nézet helytelen. Mert a vidékről felkerült szük látókörű ifjut sarkalja a kíváncsiság és szellemileg télenységbe ülyed. Mert tökéletlen emberi lényünk hajlik a könnyelműség felé és az ifju, ki rövid életében már tényleg eleget tanult, kapkodó szabadabb levegő után. A hivatali pálya gondtalan megélhetést biztosít ugyan, bár szárnyát szegi. A renyhé fővárosi diák, ki már megszokta az édes semmittevést és pusztán szórakozások után áhitozik, megunta a katedrát és minden követ megmozdit, hogy lehetőleg élnyös hivatalba jusson. Hogy egyikből ép oly hasznavehetetlen tisztviselő lesz, mint a másikkól, kik előtt nem életcél gyanánt lebegett a hivatalnok-pálya, hanem a kényserítő szükség vagy az attól való félelem vitte őket rá, ezt továbbra bizonyítani felesleges.

Neveljék a szülők komolyan és céltudatosabban gyermekeiket. A vidéki iskolák szorítsák szűkebbre a megemésztendő tananyagot és engedjenek az ifjuságnak időt arra is, hogy körültekintsen. Ha majd nyitott szem figyel az életet és kedve kerekedik valamelyik pályára, akkor még idejekorán meggyőződhet annak hiábavalóságáról, jóakarói megértethetik vele, hogy természete nem elég nyugodt és elméje nem elég éles hozzá, s más téren talán jobban boldogul. Nehogy husz éves koráig tartott lankadatlan buzgó szorgalom után az ötletszerűen megválasztott pálya sikertelensége végkép elkeserítse vagy az iránytalan szabadság mámorba ejtse. Ha a hivatalnoki pályán hiányt fogunk észlelni, akkor nem látunk annyi koravén ifjut.

G.

Tollfuttában.

Az elmúlt hetet gyülekező hétnek lehet nevezni. Marczalvölgyiek, dalárdisták, tanítók s még Isten tudja, kik nem ülészetek és gyülekezők e héten.

Mindegyiknek volt mondanivalója. A daloskör karmesterének az a panasza, hogy a tagok közül soknak befagyott a hangja, aztán kerülük a próbát, mint rossz tanuló az iskolát. Horváth János bátyánk, az egyetlen derék jegyzője ezt jegyzőkönyvileg is megörökítette, amit körülbelül ugy fejezett ki, hogy minden ember ember, de nem minden ember emberséges ember.

Miután pedig az idő e héten rendkívül vizes volt, tehát összeültek a Marczal-

pista zsidók építettek, de még papistább módon, mint kath. polgártársaink, mert ezek megelégedtek két toronnyal, míg az előbbieknél tizenkét tornyot emeltek azzal a különbséggel, hogy a katolikusok harangjai csak egyszer mennek Rómába, a zsidók pedig mindig ott vannak.

De ha a tornyokban tullicizáltak is a helyi izraeliták a kath. híveket, egy dologban messze mögöttük maradtak, mert a Móz. vallásuk közt vagy egyáltalában nem akadunk vadászemberekre, vagy ha volna is közöttük egy-kettő, azok bizonyosan Sonntagsjägernek. Annál feltűnőbb azonban a más felekezeti vadászok száma. Soha annyi és jól dressirozott vadászkutyát kis városban nem láttam, mint nálunk; ezek a vadakat futtában, röptében egyaránt elfogják, sőt tulságos buzgóságukban sokszor még az embert is nyulnak tekintik s — mondhatom — alaposan megfuttatják.

Azokban egy helyi szokásban a lakosság több-kevesebb kivétellel megegyezik egymással. Alig hogy tavaszodik, a békákkal együtt az utcai padok is előtűnnek rejtkehelyeikből, hol mormota módjára téli álmát aludtak. E lözcsak

közül különös figyelmet és tiszteletet érdemel a gyógyszerár előtt elhelyezett deres; egyrészt azért, mivel ez a legszivósabb életű minden évadban, részben azért, mivel a város intelligenciájának szolgál gyűlőhelyül, hol politizálnak, vitatkoznak, különböző üdvös eszméket pendítenek meg. E helyet némi anachronizmussal a város kapitulumának lehetne nevezni az előtte elterülő fórummal. Igaz ugyan, hogy toga helyett pantalló és német szabású kabát járja, de ez nem csökkent értékét a pusztaszéri szabad ég alatt tartott gyülekező emlékeztető tanácskozássá. Már maga a gyülekező helyének kijelölése eredeti észjárásra vall, mennyivel inkább méltánylandók tehát az ott hozott határozatok, melyek friss, úde levegőtől átjárt koponyákban fogamoztak meg.

Mindezen dolgok az újabb kor vívmányai. A régi patriárhális viszonyoknak még csak hirmondója sem maradt. Eltűnt a szintérről még a bakter is, az élő jejjeli óra, nincs tehát bakterológus sem: én azonban mégis mikroszkopon vizsgáldtam.

x-y.

völgyi vizitársulat érdemes tagjai is, hogy egyútt döntsék el, vajjon igaz-e, hogy zavaros a Marozal, ha megárad. Aztán számoltak jobbra, számoltak balra, míg végre oda jutottak, hogy ők aratnak, a várke szőiek pedig adoznak.

A kemenesaljai nebulóknak is jó napjuk volt kedden. Valamennyi tanító mind Czellenben volt, hogy a rendes őszi gyűlés sel kapcsolatban diszgyűlést tartsanak a katholicismus 1900 éves fennállásának emlékére. Egy darabig szónokoltak, aztán misét hallgattak, végül (mi jöhét végül?) — ettek-ittak.

Hanem megmutatták Tóth Bélának és Kozma Andornak, hogy ők se nem tanbetyárok, se nem kosták, hanem nemes hivatásukat mélyen átérző igaz hazafiak. Olyan meghatóan énekelték a Hymnust, hogy az örömtől szinte sírásra állott az ember szája. Aztán hogy áradoztak, hogy dicsérték a magyart, hogyan fejtegették a tanító hivatását! Szóval nagyon derék gyerekek ezek a tanítók, csak látta volna őket Koboz, tudom visszaszívna a „Pesti Hir lap” ban tett kijelentését. Mikor végül a Korouában is elénekelték néhányszor az „iszom bort, iszom sört” kezdetű népdalt, kocsira ültek és elhajatott kiki a fattörnyos falujába, hogy a nagy fáradságot Morpheus karjai között kipihenje.

Gyönyörű zenében is részesültünk csütörtökön. A temetői szomorú hangulat után betértünk az új kávéházba, hol a vakok zenekara játszott és nyújtott egy élvezetes estét. Ez aztán a zene! Örökké sajnálhatja, aki ott nem volt.

Az új kávéházi létén szó, ezennel ádatik tudtul mindenkinek, akit illet, hogy ott egy koporsó minden perczen és garancia mellett eladó. Ezelőtt szenes láda volt, de gazdája szeretne tőle szabadulni, mert magyar ember létre nem nézheti, hogy a szentartónak Horváth formája van. Nőtlen emberek a vételnél előnybe részesülnek.

Jó étvágyat!

Pali.

HIREK.

A jánosházi svindlerok.

Nagyszabásu manipulációba bocsájtottak Reisinger Adolf és Zollner Ferencz, jobban mondva ennek fia: Zollner Béla jánosházi lakosok. Egy magyar-gencsi gazdát: Böröcz Józsefet akarták tönkre tenni s már ki is csikartak tőle 470 frtot és egy 370 frtról szóló váltót, de az áldozat még idejében fel lett világosítva és megvette a törvényes lépéseket, hogy megszabaduljon két lelketlen pióca véres körmei közül. Az ügy roppant szövevényes és sok dolgot fog adni az igazság embereinek, míg kiderítik a való tényállást. De mi már tisztán látjuk a helyzetet és csak örülünk, hogyha a lelketlen hódának, kik csalást, okirathamistást és uszárskodást követtek el, hurokra kerülnek.

A bonyodalmas bűnügy előzményei a következők:

Múlt év közepén történt, hogy Reisinger Adolf és Zollner Béla — ki mindig Zollner Ferenczént szerepelt — jánosházi lakosok megjelentek Magyar-Gencsen és felmutattak egy, Horváth Amália által aláirt, meghatalmazást, melylyel ők fel vannak hatalmazva nevezetnek birtokát parcellákra osztva eladni. Böröcz József és Vendel m-gencsi lakosok is megvettek 5700 négyzetööllet és a szerződést akkép csinálták, hogy aki a vételt megbánna és a birtoktól eláll, tartozik 2000 frt bánátpénzt fizetni. Azonkívül, ha vevők a részlettel visszamaradnának, késedelmi kamatot is fizetnek.

Eddig a szerződés Igen ám, csakhogy Zollner Béla a szerződésbe „kötbert” és „szerződésszegést” irt, mit Böröcznek úgy magyarázott, hogy az a visszalépésre vonatkozik. Azután a saját neve helyett szépen odakanyarintotta a „Zollner Ferencz” nevet.

Ez évi szeptember 29-én vált esedékessé az első részlet. Böröcznek nem volt egyútt pénz, miért is elment Reisingerhez, hogy várna pár napig, inkább fizet kamatot. Reisinger erre is állott, de pár nap mulva már váltót kért

az egész vételárról. Mikor pedig Böröcz ezen szerződés ellenes kérést megtagadta, Reisinger dühösen kiáltotta neki:

— No ha nem ad váltót, majd meglátja: mi lesz!

Es csakugyan kapott Böröcz egy levelet, melyben „kötbert” fizetésre lett felhíva. Böröcz ekkor ki akarta fizetni a kamatot, de Reisinger és Zollner 2000 frtot követelték rajta. De nagylelkűen kijelentették, hogy ha rögtön fizet, megelégszenek 800 frttal is. Hiába szabadkozott Böröcz, hogy ő a földet megtagadta, nem használt, hanem addig fenyegették, míg átadta a nála levő 470 frtot és még ezenfelül egy 370 frtról szóló váltót.

Ebből tehát nyilvánvaló, hogy a szivtelen emberek kiszámíthatatlan nagy kamatot szedtek Böröczön.

A szegény áldozatot csak később világosították fel a csalásról, de a pénzt a két uszárás nem adta vissza; Böröcz tehát Reisinger és Zollner jánosházi lakosok ellen a btkv. 401., 379. és 380 §-ban ütközött magánokirathamistás és csalás büntette és az 1883. XXV. t. cz. 1., 2. §-ba ütközött uszora vétsége miatt megette a büntetői feljelentést a szombathelyi kir. ügyészségnél.

— A temetőben. Künn voltunk. Leróttuk a kegyelet adóját azok iránt, kikől elvaszított bennünket a halál. Sirjaikat felvirágoztuk, gyertyáinkat meggyújtottuk, aztán odaborultunk a hideg sírkőre és imádkoztunk áhitatosan, hosszan, szívből fakadóan. Szegény és gazdag itt egyesült. Lebontották ez este az uralkodó kasztrendszer redgét falát, egyformán sajgott a szive mindegyiknek és együtt zokogta sok ajak: Miatyánk Isten...

— A daloskőr választmányi ülése. Október hó 27-én tartotta meg a kis-czelli férfi daloskőr választmányi ülést, melyen a következő határozatok hoztak:

Megnyitást után Hettlinger József karmester panaszoja, hogy a működő tagok oly lelkiismeretlenül járnak a próbákra, hogy a részvétlenség miatt többször nem lehet az órát megtartani; mire elnök lelkes beszéddel hívja fel a kör tagjait, hogy e szivet-lelket nemestis művész-egyletet tőlük telhetőleg pártolják és feleljen meg minden becsületes férfiu a beléje helyezett bizalomnak; mert az, ki az egyletet olyképp hagyja ott, hogy csak a kapufutatót vezsz bucsut, egy kategóriába lesz sorozva a kutasítottal és magára sűti a lealacsonyító lelki sivárság bélyegét.

Ezután a szükségessé vált és a városháza tanácstermében tartandó közgyűlés napjára 1900. október hó 11-ikének délutáni 2 órája tűzött ki, melynek tárgyát képezendi:

- 1.) a választmány kiegészítése,
- 2.) költség előirányzat 1900 évre és a daloskőr létező vagyonának leltározása,
- 3.) az alapszabályok előterjesztése, esetleg módosítása,
- 4.) ujlagos lelkes felhívás a működő tagokhoz és az újabb tagok ünnepélyes felavatása,
- 5.) Szilveszter estélyén esetleg megtartandó hangverseny rendezése és módozatának megállapítása.

A gyűlésre meghívatnak az összes alapító, pártoló és működő tagok

Együttal a n. é. közönséget lapunk útján kéri az egylet, hogy szives megjelenésükkel a gyűlés fényét emelni kegyeskedjenek.

— Közgyűlés. A marczalvölgyi vizitársulat múlt hó 31-én tartotta évi közgyűlést, melyen elintézték az összes folyó ügyeket. Ezt megelőzőleg választmányi ülést volt, melyen a pénztárkezelésről-történt elszámolás. A közgyűlés jegyzőkönyvét jövő számunkban közöljük.

— Tanítógyűlés. A kemenesaljai tanítókör által kedden tartott gyűlésről szóló tudósításunkat anyaghalmaz miatt, jövő számunkra hagyjuk.

— Hymen. Braun Miksa Páparól eljegyezte Stern Janka kisasszonyt. öv. Stern Sámuelné mersei vendéglősné, gyönyörű, bogárszemű leányát. Gratulálunk!

— A vakok hangversenye. Csütörtökön egy igazán élvezetes estében részesült az új kávéházat szufolagis megfőtök közönség. A hangverseny minden kritikán felül áll és bármily tekintetben kifogástalan. Különösen kiűnt Braun N. hegedűs és csellóművész, ki fenomenális játékával viharos tapsokra ragadta a közönséget. Legjobbzan tetszett „Verebek a háztétón” cz. darab Valóban kár, hogy csak egy este részesültünk e gyönyörű zenében. Tőlünk Zala-Egerszre, onnan pedig Nagy-Kanisára ment a szerencsétlen vakok e kitűnő zenekara.

— Hazafias kereskedő. A kiadott jelszó: „Pártoljuk a magyar ipart!” — nálunk természetesen talajra talált. Kereskedőink versenyre szoritják ki a külföldi gyártmányokat és helyettük honi készítményt tartanak raktáron. Így leg-

több Spieler Ede jónévi üveg-, porcellán- és játék-kereskedőnél tapasztaltuk ezen dicséretes dolgot. Nagyon sok, gyönyörű dolgokat hozott a napokban, mind magyar kész cainálánya. Különösen a gyermekvilág számára egy egész tündérországot rendezett be. Azonkívül remek dolgokat láthatni a disztárgyak s más, üveg-és porcellán neműk között. Ajánljuk a derék kereskedőt a közönség figyelmébe.

— Új kávéház. Karacsony Lajos a „Kemenes”-szálló élelmes bérője ma, vasárnap nyitja meg a szálloda épületében levő, újonnan berendezett kávéházát. A megnyitás Lásd Ferkó zenekara közreműködésével történik.

— Tűz. A vétkes gondatlanság ismét megtermette átkos gyümölcsét. Dukából kapjuk a jelentést, hogy ott Dorosz Anna kis fia magára hagyatva, gyufával kezdett játszani, míg végül Varga Antal dukai lakos szalmakzalját meggyújtotta, mely egészen elégett. A gondatlan anya ellen megtették a feljelentést.

— Forduljunk mindig az első forrásokhoz. Ha valahol, ugy bizonyára helyén van ez osztálysorsjegyek beszerzésénél. Habár ugyanis az osztálysorsjáték rendkívül nagy nyeresí csélyeket nyújt és — mint ez be van bizonyítva — czekek jótéte, sőt nagy vagyonhoz is juttatott, a sorsjáték intézménye mindennek daczára föltétlenül megkivánja, hogy a sorsjegyek teljesen megbízható helyről szerzessenek be. A sorsjegyvásárlónak megnyugvással kell birnia arra nézve, hogy az eladó részéről történő hibákról — a mi különféle okból könnyen előfordul — az eladó nyercemény esetén bármely összegű kárért képes legyen teljes szavatosságot vállalni: az ily tévedésekről t. i. első sorban az eladó felelős. Hogy tehát a vevő minden tekintetben megnyugvást találjon, ajánljuk mint a legmegbízhatóbb beszerzési forrást, a „Nemzeti Pénzváltó Részvénytársaságot” (Budapesten, Haas-palota), mely az ország legnagyobb osztálysorsjegy-elarusító helye. E társaság osztálysorsjegyeket eredeti áron (utánvét mellett is) ad el, még pedig teljesen költségmentesen; sorsolási jegyzékeket ingyen küld szét, nyerceményeket azonnal, titoktartás mellett bármely összegben kifizet. E mellett a legnagyobb biztonságot, tehát minden irányban előnyöket nyújt, a mi egy oly előkelő intézetből, mint a „Nemzeti Pénzváltó Részvénytársaság”, várható is.

— Hetivásárunk. A csütörtöki ünnep miatt e héten Szerdán volt a hetivásár, mely a maga teljében sivár képet nyújtott. Gabna árak:

Buza	7—
Rozs	6-60
Arpa	6—
Zab	5—
Kukoricza	5—
Bab	5-80
Küles	5-25

— Nyilatkozat. Melynek erejénél alulírott, arra való tekintettel, hogy a „Kis-Czell és Vidék” legutóbbi számában „Tollfuttában” czim alatt megjelent közleményem téves és sajnós félreértésre szolgáltatott alkalmat, kinyilatkoztatom, hogy abban a Marton-családnál történetekről irt megjegyzésem czéjja kizárólag a szándékolt tolvajlásra vonatkozó tény reprodukálása volt; amidőn ennek daczára, különösen az általánosságban mély tisztelnetek örvendő urhölgyöl humoros czézattal papírra vetett megjegyzéseim visszatejesztést kellettek, ezért a legmelyebb sajnálatomnak kifejezést adni és nevezett — általam is mélyen tisztelt — urhölgyöl tölcésánatot kérni kötelességemnek tartom. Egyben kiiletem azt is, hogy közleményem fentebb jelzett czéjvaló annak tartalma összhangban nem áll és gondolataimnak, melyek távolról sem kívántak az általam is őszintén érzett tisztelnet kisebbíteni, nem megfelelő, helytelen formát választottam. Kis-Czell, 1900. okt. hó 29. Kál má n. Pál.

— A „Kemenes”-szállodában meleg és hideg kádfürdő áll naponkint a közönség rendelkezésére.

Vásároljunk lehetősen mindenkor hazai ipartermékeket. Azt a kereskedőt, aki Magyarországon előállítható áruk helyett külföldit hozat, ne pártoljuk, ne támogassuk. Jelszavunk legyen: **Pártoljuk a hazai ipart!** A magyar gazdászonyok hazafiságára különösen apellálunk, kik sokat tehetnek a magyar iparért.

